

[Vagn Bro.]

ærede Ministers gode Hjerte. Men naar det saa hedder videre i Referatet, at den paagældende af Chefen for den private Indsamling, Direktør Nielsen, har faaet en ugentlig Understøttelse paa først 25 Kr. og derefter 50 Kr.; endvidere 100 Kr. til en Rejse og 800 Kr. til Møbler og Tøj samt Løfte om en større kontant Udbetaling til Køb af et Gartneri, hvad der dog ikke blev til noget, og at han endelig — hvad der i Virkeligheden turde være det vigtigste, og som stiller dette Tilfælde frem i skarp Belysning — fik Plads paa en Fabrik, hvor han tjente 52 Kr. om Ugen, men at han ikke ansaa dette for nok, saa maa man nok spørge om, hvor man er henne. Andre Steder vilde vel en saadan Handling i Rigsdagen have indbragt Gerningsmanden noget helt andet.

Man forstaaer derfor ogsaa, at han efter en saadan gavmild Behandling fra Offentlighedens Side begyndte igen, og at han paa Dommerens Spørgsmaal om Motivet til hans sidste Handling, at knuse Ruder, svarede: Denne Gang var det for at henlede Opmærksomheden paa min egen Stilling; det viste sig nemlig første Gang, at jeg kunde opnaa Resultat. — Men man maa vel heretter gaa ud fra, at man i Fremtiden bliver varsommere med at belønne saadanne Urostiftere paa denne Maade.

Men altsaa, naar disse Anstiftere kan fortrædige andre, er alt i Orden, men naar det gaar ud over dem selv, klager de højlydt. Jeg gad nok høre det Hyl af Vrede mod Chauvinisme o. s. v., der vilde lyde, om en Student eller et Medlem af et politisk Partis Ungdomsforening havde sneget sig ind i en kommunistisk Forsamling for der at udvikle Taaregas! Nu kan de paagældende Urostiftere takke sig selv og kun sig selv for den Smerte, der ramte dem. Men det skal vel ogsaa være et Privilegium for disse Stormtropper i eller uden Uniform, at det er deres Forret at slaa ned paa og fortrædige anderledes tænkende, medens Gengæld ikke er tilladt. Jeg tillader mig derfor at mene, at det kan have sin Rimelighed at slaa fast, at vel er Samfundet taalsomt, og selvfølgelig skal Samfundets Ambulancer i vid Udstrækning ogsaa staa til Kommunisternes Disposition, men de Herrer bør ikke glemme, hvem det er, der begynder, og at Samfundet dog ikke staa værgeløst overfor sligt.

Maa jeg sluttelig omtale nogle Betragtninger, som blev fremsat af Ordføreren for det radikale Venstre, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Han ynder jo at

kalde sig Repræsentant for det mindre Landbrug, og da Forholdet i Øjeblikket er det, hvad han i øvrigt selv erkendte, at Landbrugsproduktionen overalt er urentabel, er det forstaaeligt, at man fra hele Landbrugets Side, som de trange Tider skrider fremad, hører Kravet om Hjælp fra store og smaa i dette vort bærende Erhverv. Det ærede Medlem begyndte da ogsaa med Baggrund i disse Tidens Vanskelighed saare smukt at sige:

„En Ting er derfor sikker: i de Tider, vi gaar i Møde, bliver der Brug for alt det Sammenhold i Nationen, der kan opnaas.“

Men hvorledes praktiserer han dette Sammenhold? Faktisk ved at stille sig paa et end mere kejsertro Stade end Kejseren selv. Venstres Kriseforslag, der netop har til Hensigt ad en efter vor Mening retfærdig Vej at raade Bod paa de værste Ulykker, afvises kategorisk, medens Regeringens uvirkosomme Almiseforslag, der jo yderligere er blevet afsvækket i dets økonomiske Virkning, fremhæves som det ene rette, i samme Aandedrag, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen i Virkeligheden bedre end nogen understreger det urigtige i selve Forslagets Princip. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde nemlig — det staaer i Tiden den Sp. 197 —:

„Der kan, det indrømmer jeg, overfor Regeringsforslaget med en vis Ret indvendes, at der blandt dem, der vil faa Hjælp, kan udpeges enkelte, som i og for sig menneskelig set ikke burde komme ind under denne Lov.“

Ja, det er jo netop det Princip, som mit Partis ærede Ordfører kaldte: den største Gave til dem med den største Gæld. I Modsetning hertil staaer Venstres Forslag, der bygger paa det rigtige Grundlag, at den uretfærdige Del af den faste Ejendomsskat skal fjernes, den Skat, der er steget til det 3-dobbelte siden 1908, og som skattemæssigt ikke hviler paa Evne-Princippet, men paa det offentliges forlods Prioriterings-Princip, og det paa den urimelige Maade, at Skatten kan stige uden fastlagt Grænse.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen omtalte i denne Forbindelse, at Ejendomsbeskatningen paa den øvrige Befolkning er steget fra 17 til 50 Mill. Kr. Det viser jo, at Værdierne er steget stærkt i Byerne; thi her er der netop sat en Grænse, der betyder et Stop. Dette er den store Forskel. Jeg ved i hvert Fald, at med et fortsat urentabelt Landbrug lader en faktisk Særbeskatning uden Hensyn til Evne sig ikke opretholde. Det lader sig dog høre, at